

Wyrok z dnia 13 czerwca 2007 r.

II UK 224/06

Do uiszczenia opłaty restrukturyzacyjnej w wysokości 1,5% sumy należności uprawnieni są przedsiębiorcy objęci programami restrukturyzacyjnymi, o których mowa w art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.).

Przewodniczący SSN Józef Iwulski, Sędziowie SN: Zbigniew Korzeniowski, Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 czerwca 2007 r. sprawy z wniosku P. Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego SA przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o wysokość opłaty restrukturyzacyjnej, na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 kwietnia 2006 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w P. decyzją z dnia 24 grudnia 2002 r. określił warunki restrukturyzacji należności P. Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego SA z siedzibą w P. wobec Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, ustalając jednocześnie wysokość opłaty restrukturyzacyjnej na 15% tych należności, tj. na kwotę 673.053, 39 zł.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, rozpoznając sprawę na skutek odwołania wnioskodawcy, wyrokiem z dnia 29 marca 2004 r. zmienił powyższą decyzję w zaskarżonej części w ten sposób, że ustalił wysokość opłaty restrukturyzacyjnej na 1,5% kwoty należności objętej restrukturyzacją. Sąd pierwszej instancji wskazał, że w dniu 15 listopada 2002 r. P. Zakłady Naprawcze

Taboru Kolejowego SA w P. złożyły do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o restrukturyzację ich należności publicznoprawnych wobec Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Funduszu Pracy oraz Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i wymierzenie opłaty restrukturyzacyjnej w wysokości 1,5% kwoty należności objętej postępowaniem restrukturyzacyjnym. Do wniosku załączony został wykaz wierzytelności Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego SA wraz z informacjami dotyczącymi danych identyfikacyjnych ich dłużników. Wnioskodawca nie przedłożył zaświadczeń o korzystaniu przez niektórych swych dłużników z pomocy udzielonej na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców.

Z uwagi na to, że sporna między stronami była jedynie wysokość opłaty restrukturyzacyjnej, Sąd Okręgowy przywołał art. 19 ust. 1 pkt 1 - 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.), zgodnie z którym opłatę taką oblicza się od sumy należności objętych restrukturyzacją, bez odsetek i opłaty prolongacyjnej, a wynosi ona 1,5% w przypadku przedsiębiorców korzystających z pomocy publicznej na podstawie ustaw o pomocy publicznej dla przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi, a także w przypadku przedsiębiorców, którzy posiadali wierzytelności wobec korzystających z pomocy, o których mowa powyżej, w wysokości co najmniej 50% ogółu należności i 15% w przypadku pozostałych przedsiębiorców. W ocenie Sądu pierwszej instancji, dla uznania przedsiębiorcy za korzystającego z pomocy publicznej w rozumieniu art. 19 ust. 1 pkt 1 powyższej ustawy wystarczające jest stwierdzenie objęcia tego podmiotu programami restrukturyzacyjnymi, o których mowa w art. 2 pkt 6 tej samej ustawy, niezależnie od tego, czy faktycznie skorzystał z pomocy publicznej w ramach takiego programu. Skoro zatem PKP Cargo SA, w stosunku do której wnioskodawca posiada należności wymagane przez art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców, jest spółką utworzoną na bazie działań restrukturyzacyjnych wynikających z ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, to należy ją uznać za korzystającą z pomocy publicznej. W takiej zaś sytuacji opłata restrukturyzacyjna, do uiszczenia której zobowiązany jest wnioskodawca, powinna wynosić 1,5% kwoty należności, a nie 15% - jak nieprawidłowo ustalił Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2006 r. oddalił apelację organu restrukturyzacyjnego od wyroku Sądu pierwszej instancji, aprobuując w pełni pogląd prawny, który legł u podstaw tego rozstrzygnięcia. W motywach orzeczenia Sąd drugiej instancji wskazał dodatkowo, że korzystającymi z pomocy publicznej w rozumieniu art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców, oprócz PKP Cargo SA, byli także inni dłużnicy wnioskodawcy, w tym Huta „C.” SA, Huta K. SA i Huta S. SA, które podlegały restrukturyzacji na podstawie ustawy z 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali (Dz.U. Nr 111, poz. 1196).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w P. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości i opierając skargę kasacyjną na podstawie naruszenia prawa materialnego, zarzucił: 1) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 19 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.), a także błędną wykładnię i niezastosowanie art. 19 ust. 1 pkt 3 tej ustawy i wobec tego nieprawidłowe przyjęcie, że P. Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego SA są zobowiązane do uiszczenia opłaty restrukturyzacyjnej w wysokości 1,5% należności, podczas gdy ta opłata powinna wynosi 15% należności objętych restrukturyzacją, gdyż dłużnicy wnioskodawcy faktycznie nie korzystali z pomocy publicznej, a PKP Cargo SA nie jest objęta restrukturyzacją wynikającą z ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz.U. Nr 84, poz. 948 ze zm.), jak również Huta „C.” SA, Huta K. SA i Huta S. SA nie podlegały restrukturyzacji na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali; 2) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 22 i 28 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz.U. Nr 84, poz. 948 ze zm.) w związku z art. 19 ust. 1 pkt 1, 2, 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców przez przyjęcie, że skoro dłużnik wnioskodawcy - PKP Cargo SA - utworzona została na bazie działań restrukturyzacyjnych wynikających z ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, to wobec tego jest przedsiębiorcą korzystającym z pomocy publicznej na podstawie ustaw o pomocy publicznej dla przedsiębiorców objętych programami restrukturyza-

cyjnymi, podczas gdy ustawa o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” dotyczy wyłącznie PKP S.A.; 3) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 2, 7, 8, 9 i 22 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali w związku z art. 19 ust. 1 pkt 1, 2, 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców przez przyjęcie *a priori*, że dłużnicy wnioskodawcy, tj. Huta „C.” SA, Huta K. SA i Huta S. SA, korzystali z programów restrukturyzacyjnych wynikających z ustawy o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali, a wobec tego są przedsiębiorcami korzystającymi z pomocy publicznej na podstawie ustaw o pomocy publicznej dla przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi, bez uprzedniego ustalenia, czy przedsiębiorcy ci faktycznie korzystali z pomocy publicznej.

Opierając skargę na takiej podstawie, skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu drugiej instancji w całości przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że Sąd Apelacyjny dokonał nieprawidłowej wykładni art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców, uznając że przewidziana w nim przesłanka zostaje spełniona przez sam fakt objęcia danego przedsiębiorcy programem restrukturyzacyjnym przewidującym udzielenie mu w ten sposób pomocy publicznej. Przepis ten wskazuje bowiem wyraźnie na przedsiębiorców faktycznie korzystających z pomocy publicznej, „nie zaś mających ku temu jedynie potencjalne możliwości”. Niewłaściwa interpretacja tego przepisu doprowadziła do stwierdzenia przez Sąd drugiej instancji, że huty będące dłużnikami wnioskodawcy, są podmiotami, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy, bez poczynienia ustaleń co do tego, czy faktycznie skorzystały z pomocy publicznej przewidzianej ustawą o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali. Skarżący podniósł ponadto, iż wątpliwe jest nawet objęcie tych hut programem restrukturyzacyjnym, bowiem nie zostały wymienione w obwieszczeniu Ministra Gospodarki z dnia 7 marca 2006 r. w sprawie wykazu hut i spółek zależnych (M.P. Nr 20, poz. 227) wydanym na podstawie art. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali.

Za nietrafny, w ocenie skarżącego, musi być uznany również pogląd Sądu Apelacyjnego, że korzystającym z pomocy publicznej w rozumieniu art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców jest inny dłużnik wnioskodawcy, tj. PKP Cargo SA. Spółka ta powstała bowiem w wyniku restrukturyzacji organizacyjnej PKP SA przeprowadzonej na podstawie ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, wobec czego nie może być uważana za przedsiębiorcę objętego programem restrukturyzacyjnym w rozumieniu jej przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z art. 19 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (powoływanej dalej jako „ustawa restrukturyzacyjna”) wynika, że opłata restrukturyzacyjna w wysokości 1,5% sumy należności dotyczy przedsiębiorców, którzy w dniu 30 czerwca 2002 r. posiadali należności od przedsiębiorców korzystających z pomocy publicznej na podstawie ustaw o pomocy publicznej dla przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi w wysokości co najmniej 50% ogółu należności na ten dzień. W art. 2 pkt 6 tej samej ustawy wyjaśniono, że pod pojęciem przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi rozumie się przedsiębiorców, którzy podlegają różnym formom restrukturyzacji na podstawie wymienionych tam enumeratywnie ustaw, w tym ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” oraz ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali. Wbrew pogładowi skarżącego, wykładnia językowa przepisu art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej nie przesądza, że pod pojęciem „korzystającego z pomocy publicznej na podstawie ustaw o pomocy publicznej dla przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi” rozumieć można wyłącznie przedsiębiorcę, który nie tylko, że jest objęty jednym z programów restrukturyzacyjnych, ale dodatkowo faktycznie korzysta z pomocy publicznej w ramach takiego programu. Sformułowanie to równie dobrze może bowiem oznaczać podmiot, dla którego restrukturyzacja należności publicznoprawnych przewidziana w ustawie restrukturyzacyjnej nie jest jedyną formą pomocy publicznej, bowiem jest objęty innym, wyraźnie wymie-

nionym w ustawie, postępowaniem restrukturyzacyjnym, w ramach którego taka pomoc jest również udzielana. W tym znaczeniu „korzystający z pomocy publicznej na podstawie ustaw o pomocy publicznej dla przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi” stanowi jedynie określenie tych przedsiębiorców, którzy z woli ustawodawcy mają prawo do niższej opłaty restrukturyzacyjnej. Do przyjęcia takiej interpretacji spornego między stronami sformułowania zawartego w art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej skłania przy tym wykładnia celowościowa. Niska opłata restrukturyzacyjna ma bowiem bez wątpienia wspomóc oddłużenie przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi, którym ze względu na ich podstawowe znaczenie dla gospodarki narodowej, oferuje się także inne różnorodne formy pomocy publicznej. Przepis art. 19 ust. 1 ustawy restrukturyzacyjnej ma zaś za zadanie uproszczenie procedury postępowania restrukturyzacyjnego przez wyraźne wskazanie kręgu podmiotowego przedsiębiorców obowiązanych do uiszczenia opłaty restrukturyzacyjnej w określonej wysokości. Nie budzi wątpliwości, że celu tego nie można byłoby osiągnąć przy konieczności wykazywania, czy i z jakiej formy pomocy publicznej przedsiębiorca skorzystał w ramach programu restrukturyzacyjnego, zwłaszcza gdy, tak jak w sprawie niniejszej, jest on dłużnikiem przedsiębiorcy ubiegającego się o restrukturyzację własnych należności. Za takim sposobem rozumienia zawartego w art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej sformułowania przemawia także wykładnia historyczna. W rządowym projekcie ustawy przepis art. 20 ust. 1 pkt 1 dotyczący ówczesnie opłaty restrukturyzacyjnej, przewidywał opłatę w wysokości 1,5% w przypadku przedsiębiorców korzystających z pomocy publicznej na podstawie ustawy o pomocy publicznej dla zagrożonych upadłością przedsiębiorstw o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej. Jednocześnie, zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 4 projektu, do wniosku o restrukturyzację należności przedsiębiorca zobowiązany był załączyć uzasadnienie zastosowania opłaty w wysokości, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2 (tj. 1, 5%). W toku prac sejmowych nad projektem (posiedzenie Komisji Finansów Publicznych odbywające się dnia 1 sierpnia 2002 r.) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Irena Ożóg wyjaśniła, że konieczność uzasadnienia wniosku o zastosowanie niższej opłaty wynikała stąd, że w rządowym projekcie ustawy nie odwoływano się do konkretnych programów restrukturyzacyjnych, objęcie którymi dawałoby przedsiębiorcy uprawnienie do tego rodzaju ulgi. Jednakże w świetle poprawek poselskich odnoszących się do konkretnego wskazania pięciu kluczowych ustaw jako wyznacznika podmiotu objętego innym programem

restrukturyzacyjnym, wysokość opłaty, jaka ma być zastosowana do danego przedsiębiorcy, wynika z samej ustawy. Konstrukcja art. 20 projektu ustawy, z uwzględnieniem poprawek poselskich, jest bowiem tego rodzaju, że półtoraprocentowa opłata będzie odnosiła się do tych podmiotów, które są objęte wymienionymi w art. 2 pkt 6 ustawami restrukturyzacyjnymi. Opłatę w takiej wysokości będą uiszczać także ci przedsiębiorcy, którzy w stosunku do podmiotów objętych programami restrukturyzacyjnymi mają wierzytelności wynoszące 50% ogólnej kwoty należności. Biorąc pod uwagę te wyjaśnienia, przy uwzględnieniu uchwalenia ustawy restrukturyzacyjnej z powyżej omówionymi poprawkami poselskimi, uznać należy, że wolą ustawodawcy było wyraźne określenie kręgu przedsiębiorców uprawnionych do uiszczenia preferencyjnej opłaty, co ma wynikać wprost z ustawy, bez konieczności dodatkowego uzasadnienia wniosku o zastosowanie opłaty w wysokości 1,5% należności. Nie budzi przy tym wątpliwości, że przedsiębiorcy ci, w intencji prawodawcy, mieli być identyfikowani wyłącznie przez fakt objęcia programami restrukturyzacyjnymi, enumeratywnie wymienionymi w ustawie, bowiem w toku prac nad projektem ustawy nie było mowy o konieczności spełnienia przez nich dodatkowego warunku w postaci faktycznego skorzystania z pomocy publicznej. Wręcz przeciwnie, jak wskazano wyżej, wyraźnie podniesiono, że półtoraprocentowa opłata będzie odnosiła się do tych podmiotów, które są objęte programami restrukturyzacyjnymi, enumeratywnie wymienionymi w ustawie restrukturyzacyjnej.

Reasumując, Sąd Apelacyjny dokonał prawidłowej wykładni art. 19 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej, przyjmując że zawarta w nim przesłanka uzasadniająca zastosowanie opłaty w wysokości 1,5% sumy należności zostaje spełniona przez sam fakt objęcia przedsiębiorcy, będącego dłużnikiem podmiotu wnioskującego o restrukturyzację, programem restrukturyzacyjnym, wymienionym w ustawie, przewidującym w ten sposób udzielenie mu pomocy publicznej.

Do rozważenia pozostaje zatem zagadnienie objęcia dłużników wnioskodawcy w postaci PKP Cargo SA, Huty „C.” SA, Huty K. SA oraz Huty S. SA programami restrukturyzacyjnymi wymienionymi w ustawie restrukturyzacyjnej, co skarżący również zakwestionował. W tym zakresie wskazać należy, że zgodnie z art. 2 pkt 6 lit. e ustawy restrukturyzacyjnej, przedsiębiorcami objętymi programami restrukturyzacyjnymi są ci, którzy podlegają różnym formom restrukturyzacji na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali. Wykazy hut, pod-

legających restrukturyzacji w stanie prawnym obowiązującym w spornym okresie określał minister właściwy do spraw gospodarki w drodze rozporządzenia (art. 2 ustawy o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali). W stanie prawnym aktualnym na dzień wystąpienia przez wnioskodawcę o restrukturyzację swoich należności (15 listopada 2002 r.), jak również na dzień wydania zaskarżonej w sprawie decyzji (24 grudnia 2002 r.), obowiązywało rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 19 listopada 2001r. w sprawie wykazu hut podlegających restrukturyzacji (Dz.U. Nr 138, poz. 1552). W załączniku Nr 1 do tego rozporządzenia w punktach 6, 10 i 18 jako podlegające restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali wymienione zostały odpowiednio: Huta „C.” SA, Huta K. SA oraz Huta S. SA. W świetle tych przepisów nie budzi zatem wątpliwości, że huty będące dłużnikami wnioskodawcy należały do kręgu podmiotów podlegających restrukturyzacji na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o restrukturyzacji hutnictwa żelaza i stali, a zatem były przedsiębiorcami objętymi programami restrukturyzacyjnymi w rozumieniu art. 2 pkt 6 lit. e ustawy restrukturyzacyjnej. Przeciwne stanowisko skarżącego nie może być więc zaakceptowane, zwłaszcza że opiera się na aktualnie obowiązującym obwieszczeniu Ministra Gospodarki z dnia 7 marca 2006 r. w sprawie wykazu hut i spółek zależnych (M.P. Nr 20, poz. 227), które nie może rozstrzygać o statusie poszczególnych hut w okresie dużo wcześniejszym, którego dotyczy spór w niniejszej sprawie.

Wbrew poglądom wyrażonym w skardze kasacyjnej, za przedsiębiorcę korzystającego z pomocy publicznej na podstawie ustaw o pomocy publicznej dla przedsiębiorców objętych programami restrukturyzacyjnymi musi być uznana również PKP Cargo SA. Skarżący, odwołując się do literalnego brzmienia art. 1 pkt 1 ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, zgodnie z którym ustawa reguluje tryb i restrukturyzację PKP SA, zdecydowanie zawęży bowiem zawartą w art. 2 pkt 6 ustawy restrukturyzacyjnej definicję przedsiębiorcy objętego programem restrukturyzacyjnym, nie zauważając, że stanowi się w niej o przedsiębiorcach podlegających różnym formom restrukturyzacji na podstawie wymienionych tam ustaw, które to sformułowanie nie jest równoznaczne ze wskazaniem konkretnego podmiotu objętego programem restrukturyzacyjnym. Przepis ten ma walor daleko ogólniejszy od zaprezentowanego przez skarżącego, bowiem biorąc pod uwagę cel, jakiemu ma służyć wyróżnienie takiego kręgu podmiotowego przedsiębiorców, co omówiono na wstępie rozważań, przyjąć należy, że zawartej w nim definicji odpowiada każdy przedsiębiorca, co do którego podej-

mowane są działania restrukturyzacyjne, mające za podłoże rozwiązania przyjęte w jednej ze wskazanych w nim ustaw. Przepis art. 2 pkt 6 lit. d ustawy restrukturyzacyjnej za objętego programem restrukturyzacyjnym uznaje przedsiębiorcę podlegającego różnym formom restrukturyzacji na podstawie ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”. Stosownie do treści art. 2 ust. 3 pkt 1 tej ustawy, restrukturyzacja PKP SA obejmowała działania zmieniające strukturę przedsiębiorstwa spółki polegające na utworzeniu przez PKP SA spółek przewozowych, spółki zarządzającej liniami kolejowymi oraz innych spółek. Spółki przewozowe, z dniem wpisu do rejestru handlowego, w zakresie wykonywanego przez nie rodzaju przewozu, wstępowały w prawa i obowiązki PKP SA jako przewoźnika kolejowego (art. 14 ust. 2 ustawy), a swoją działalność prowadziły w oparciu o wkłady niepieniężne PKP SA w postaci zespołu składników materialnych i niematerialnych wyodrębnionych z jej przedsiębiorstwa oraz o wkłady pieniężne określone uchwałą walnego zgromadzenia PKP SA (art. 17 ust. 1 i 2 ustawy). Nie budzi wątpliwości, że PKP SA stawała się spółką dominującą w utworzonych przez siebie spółkach zależnych, przy czym nowe podmioty prawa handlowego były wolne od zobowiązań finansowych PKP SA w postaci zaległości z różnych tytułów, podlegających restrukturyzacji finansowej na podstawie omawianej ustawy, choć kontynuowały działalność PKP SA w określonym zakresie na bazie przejętego od niej mienia oraz jej wkładów pieniężnych.

W świetle powyższego nie sposób przyznać racji skarżącemu, że PKP Cargo SA jako spółka przewozowa utworzona w ramach restrukturyzacji organizacyjnej PKP SA nie jest przedsiębiorcą korzystającym z pomocy publicznej w rozumieniu art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej. Skoro bowiem powstała na skutek restrukturyzacji organizacyjnej PKP SA i kontynuuje jej działalność w zakresie przewozów towarowych, prowadząc ją przy tym na bazie majątku PKP SA i w stanie wolnym od zobowiązań obciążających jej poprzedniczkę prawną, bowiem poddane zostały one restrukturyzacji finansowej, to musi być uznana za przedsiębiorcę korzystającego z pomocy publicznej. W myśl art. 2 ust. 1 obowiązującej w spornym okresie ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz.U. Nr 141, poz. 1177 ze zm.), pomocą publiczną było bowiem przysporzenie korzyści finansowych określonemu przedsiębiorcy w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, zaś zgodnie z art. 2 ust. 2 tej ustawy, pomoc publiczna mogła być udzielana, między innymi, w formie umorze-

nia bądź zaniechania poboru podatków i innych świadczeń pieniężnych, stanowiących środki publiczne, jak również zbycia lub oddania do korzystania mienia będącego własnością Skarbu Państwa, czy państwowych osób prawnych na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku. Tego rodzaju przysporzenia były zaś udziałem PKP Cargo SA w ramach programu restrukturyzacyjnego prowadzonego na podstawie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, wobec czego bez wątpienia spółka ta mieści się w kręgu podmiotów korzystających z pomocy publicznej w związku z postępowaniem restrukturyzacyjnym prowadzonym na podstawie jednej z ustaw wymienionych w art. 2 pkt 6 ustawy restrukturyzacyjnej.

Z powyższych względów uznać należy, że choć uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest w tym zakresie nazbyt lapidarne i skrótowe, Sąd drugiej instancji w konsekwencji prawidłowo zakwalifikował dłużników wnioskodawcy, tj. PKP Cargo SA oraz Hutę „C.” SA, Hutę K. SA i Hutę S. SA do kategorii podmiotów, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej, co biorąc pod uwagę treść art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy, uprawniało wnioskującego do skorzystania z niższej opłaty restrukturyzacyjnej.

Zarzuty skarżącego odnoszące się do naruszenia prawa materialnego w postaci przytoczonych w *petitum* skargi przepisów wskazanych tam ustaw okazały się zatem nieuzasadnione, wobec czego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.

=====